

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris D. Hludowici Blosii Abbatis Lætiensis Ordinis S. P. N. Benedicti Tomus Posterior Margaritum Spirituale

Blois, Louis de

Monasterii Campidonensis, 1672

VIII. Aliquot dicta D. Henrici Susonis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45885](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45885)

Scrinio-
sum Spi-
rituale. *lis* carnis sarcinam deposuerit, *læritia* fanitateq; sempiterna potierur.

5. *Emenda-
sioni vi-
ta invi-
gilandū.* Eja, amice charissime, observe-
mus, oro, nos ipsos vigilanter, &
ita vivere adnitamur, sicut decet
veros Christianos. Transigamus
omne reliquum tempus vitæ præ-
sentis utiliter. In cunctis quæ
agimus, spectemus purè laudem
& gloriam Dei. Amemus Jesum,
qui nos ardentissimo immensoq;
amore diligit. Propter ejus ho-
norè mortificemus in nobis pro-
prijam pravamque voluntatem ac
vitia pro viribus.

6. *Finis vi-
ta respic-
nata bea-
titudi æ-
terna.* Subjiciamus & conformemus
nos in omnibus voluntati divi-
næ. Geramus mentem humilem
& resignatam, jugiter desideran-
tes ac studentes placere Domino.
Hac enim ratione tandem perve-
niemus ad summum illud & ju-
cundissimum bonum: quod ut
possidere possimus, ad imaginem
Dei creati, & pretioso Sanguine
Christi redempti sumus. Perve-
niemus, inquam, ad Deum, qui
est amabilis abyssus, & fons to-
tius lucis, vitæ, venustatis, ex-
cellentiæ, dulcedinis & opulen-
tiæ. Tunc verè beati erimus,
videntes visionem, omnes pul-
chritudines hujus mundi infinite
præcellentem: contemplabimur
enim in lumine gloriæ melliflu-
um vultum Dei, & in eo per sua-
vissimam fruitionem quiescemus,
pacemque imperrurbabilem ob-
tinebimus. Tunc inenarrabili
abundabimus gaudio, & plenè

fatiabimur, Deumque perfectè a-
mabimus ac laudabimus in sæcu-
la sæculorum. O quanta felici-
tas est, ad claram Dei visionem
pertingere! & quanta rursus in-
felicitas, illa privari, atque in in-
fernum demergi, ibique horribi-
liter cruciari sine fine! Benè va-
le in Domino, & ora pro me.

Eximiam illam partem Dia-
logi D. Henrici Susonis, qua
laudes & utilitates afflictionum
explicantur, ac pleraq; alia pau-
cis ab hinc diebus inserui Conso-
lationi pusillanimum, ut gratifi-
carer fratri tuo. Is eam facilè sibi
comparabit, ubi à Typographo
fuerit denuò excusa. Ceterum
dicta ipsius Susonis, quæ ad te
mitti volebas, hinc jam accipe.

VIII.

ALIQVOT DICTA
D. HENRICI
SUSONIS.

I. I.

De amore sæculi, & amore DEI.

1. *Miseræ cecitas hominum, qui DEVM non amant super omnia.*
2. *Felicitas illorum, qui per amorem purum Deo adhaerent & inhaerent.*
3. *Amabilitas Dei.*
4. *Et hic tam amabilis, nos tam inanimè amare dignatur.*

Vir

Dicitur
Sufonis.1.
Nulla
major ce-
litas, quã
nō aman-
tium De-
um.

VIR sanctissimus Dnoque
charissimus Henricus Sufo,
deplorās infelicitatem eo-
rum, qui vano amore impliciti, &
huic mundo profus dediti, De-
um salutemque propriam negli-
gunt, queritur coram Domino
hoc ferè modo: *Profectò Domine,*
*res est lamentatione digna, tot cor-
da sancto amori aprissima, tot præ-
olarias ac formosus, Deiq; imagine
insignitas animas, qua ex spiritali
secuinito coniugio, Regina & Impe-
ratrices effici, celoq; & terra domi-
nari possent, tã stolidè & impru-
denter se à te abalienare, atque in
santam vilitatem abicere, ac sua
sponè perire. Credo sanè, si te
omnium interni obtutus ita cerne-
rent, uti egote intueor, caducum
omnem amorem è vestigio in illis ex-
tinctum iri. Mirari satis nequeo,
(licè quondam longè aliter affe-
ctus fuerim) posse animum cujus-
quam ulla alia in re, quàm in te va-
stissima abyssò, acquiescere.*

2.
Sicut nul-
la major
felicitas,
quàm a-
mare De-
um.

*O bonum incomprehensibile, me-
dullitusq; amplectendum! O dul-
cissime DEVS, quàm venè agitur
cum ea anima, qua te unicè amat, &
quam tu divinis fulgoribus excellen-
ter illustras, tibiq; viciniùs adjungis
ac copulas! Quantam illa ex te ce-
lestem & mellifluam haurit conso-
lationem, quanta amoris tui capit
secreta blandimenta!*

3.
Quam
amabili-
Domi:

*Tu purissimarum inestimabili-
umq; voluptatum pelagus es im-
mensum. Quidquid amabilitatis,
decoris, pulchritudinis ulla ratio-
ne potest cogitari, id omne in te ul-*

*tra omnem modum reperitur. Ni-
hil jucundum, nihil gratum aut
plausibile ulla in creatura potest in-
veniri, quod non purissima qua-
dam ratione infinite copiosius & ex-
cellentius in te existat. Quoties ego
rerum pulchrarum species conspi-
cio, cum calum, terram, silvas &
campos, universumq; mundum a-
nimo perlustro, & cuncta hæc vi-
dentur mihi hujusmodi vocibus com-
pellare cor meum: Pensita, quan-
tùm ille amabilis & formosus sit,
qui condidit nos, qui est totius pul-
chritudinis fons.*

*O Domine Jesu, quid exul-
tationis ex te accipio? Certè dum
cogito, me abs te celsissimo DEO
amari, quidquid intra me est, præ
gaudio colliquefcit. Prorsus ob id
ego ex animo letor, quod tu usq; adè
bonus es, quodq; meus es amicus, uti
piè spero & confido.*

† Praxis ista crebra est apud S. Augu-
stinum, citante R. P. Ioanne Lorino super
Psalmum 59. ubi clamant creaturæ: *ipse fecit
nos, & non ipsi nos.* & idè omnes creaturæ
de Deo inelamant homini: *Hunc amemus,
hunc amemus. Amemus pulchrum à quo omnia
pulchra.*

S. I I.

De Passione Dominica.

1. Optimus modus considerandi Passionem
Domini, ut virtutes in ea fulgenti imitemur.
2. Bonus valde & ille, quo ei copatimur: aut
ob ejus beneplacitum ipsam, quamvis arido corde
ruminamus.
3. Attenta meditatio passionis à panu Pur-
gatorii præservat
4. Methodus in Passionis meditatione obser-
vanda, quatuor articulis comprehensa.

IDEM Sufo in Dialogo introdu-
cit Sapientiam æternam, vide-
licet

Dicitur
Sufonis4.
Qui amat
tam in-
mabilem

1.

Dicta
Susonis

Passio
Christi
confide-
randa
propter
imitatio-
nem vir-
tutum
Christi
patiens.

2.
Et piam
compas-
sionem.

3.
Prafer-
vat apur
gatorio
pia reco-
gitatio
Passionis
Domini.

licet Christum **JESUM**, collo-
quentem de passione sua cum Mi-
nistro suo, ita: *Mihi longè gratius
est cor hominis, si omni caduco a-
more sit vacuum, atque ad imitan-
dum vita mea præclarum exemplar
perpetua sedulitate intentum, quàm
si continuis me prosequatur lamen-
tis, totq; fundat lacrymas, quot un-
quam pluvia gutta ex aëre defluxe-
runt. Siquidem acerbissima mortis
perpeffione hoc potissimum spectavi
& volui, ut me homines imitarentur:
quanquam & pia lacryma mihi cum-
primis accepta sint.*

Si tu ipsam passionem meam a-
mantissimam humescentibus oculis
commemorare non potes, facias ni-
hilominus jucundo animo, ob bona
immensa qua ex illa capis. Quòd
si nec hilariter nec lacrymabundus
eam cogitare potes, vel arido saltè
corde in mei laudem eam percurras.
Ita enim non minùs gratum mihi
prestiteris obsequium, quàm si pra-
lacrymis & dulcedine totus colli-
quesceres. Nam hac ratione opus
efficis ex amore, nihil te ipsum spe-
ctans.

Ut verò eadem passio mea magis
tibi cordi sit, eiq; plus afficiaris, au-
di qua dicturus sum. Anima qua
se multis obstrinxit peccatis, pote-
rit ipsius passionis meae thesaurum
adeò ad se adungere sibiq; appli-
care, & ut etiamsi vel mille annis
punienda sit in Purgatorii locis, bre-
vi tempore & culpam & penam om-
nem dissolvat, ita ut absq; Purgato-
rio libera commigret in calum.

Debet autem id fieri hac ratione,
1 ut quis corde contrito, sæpè &
graviter magnitudinem ac multi-
tudinem immanium peccatorum
suorum, quibus tam irreverenter of-
fendit oculos caelestis Patris sui, ex-
pendat ac ponderet; 2 ac deinde
proprie satisfactionis opera non qui-
dem omittat, sed parvipendat;
utpote qua cum ipsis collata pecca-
tis non plus sint quàm aquae guttu-
la una erga mare unversum: 3
mex verò satisfactionis immensita-
tem mirificè evehat ac extollat; quã-
do vel minima pretiosi Sanguinis
ex toto corpore meo undique largiter
nimis manantis gutta, etiam mil-
le mundorum peccatis delendus suf-
fecisset: 4 quanquam nihilominus
satisfactionis hujus meae tantum
quisq; sibi applicet & ad se trahat,
quantum se mihi compatiendo con-
format, atque quatenus sua satis-
factionis exiguitatem in meae expia-
tionis infinitatem humiliter & obni-
xè demergit.

† Quando videlicet ad est actus chari-
tatis tam intentus, ut deleat reatum peccati.

S. III.

De Sacra Eucharistia.

1. Excellent dignitas Eucharistia.
2. Totus Deus & homo Christus in ea percipitur, id est, Divinitas, Anima, & Corpus Christi.
3. Bonus vita, malus mors & exitum.
4. Nulla creatura potest eam dignè suscipere: sed sufficit Deo, si cum gratia Dei id facere conerit quod potest, ut eam dignè percipiat.

In illo eodè Susonis Dialogo in-
carnata Sapientia verba faciens
de sacra Eucharistia, Ministro suo
ait: *Minimum ex me proficiens
donum*

S. I V.

Disa
Sufonis

donum in venerabili Sacramento, longè splendidius in omnem eternitatem fulget ac radiat, quàm ullus Solis hujus visibilis splendor; multoq; est illustrius atq; micantius, quàm lucifer iste conspicuus. Deniq; semperiterno quodam decore ac pulchritudine longè præclariùs te exornat, quàm ulla unquam estas, quàmlibet amœna, terram ornaverit.

2.
Tui in
ea Chri-
stus Deus
& homo

An forsitan dubitas, illustrissimam Divinitatem meam quous Sole fulgentiorem, & præclarissimam animam meam quàmlibet stellâ micantiorem, atq; gloriosum corpus meum quantacunque estatis amœnitate delectabilius esse? qua quidem reuerà percipis in Eucharistia.

3.
Pii vi-
ta; impiu
exiliu.

Ego p̄ys & benè preparatis sum panis vite & at indignis, qui voluntate vel actione in mortiferis peccatis perseverant, plaga sum temporaria, æternaq; execratio: hos certa damnatio manet, nisi per veram penitentiam mihi reconcilientur.

4.
Nemapo-
rest ea
dignu
esse: Deu
tamen co-
natu no-
stro con-
suetu est.

Sanè etiam si quis sit Angelorum omnium naturali puritate præditus, Sanctorumq; omnium integritate ac sanctimonia conspicuus, & mortalium omnium bonis operibus ornatus, nec sic tamen me percipere in Sacramento dignus foret. Sed cum facit homo quod potest, nihil ab eo ultra exigitur; siquidem id quod illi deest, ego suppleo. Præstat verò ex amore accedere ad hoc venerabile Sacramentum, quàm ex timore abstinere.

De resignatione, abnegatione, & mortificatione sui.

1. Perfectio non in consolatione locatur, sed in vera abnegatione & resignatione in voluntatem & beneplacitum Dei.
2. Deus nunquam deserit humilem fiduciam in sua bonitate fundatam.
3. Abnegatio sui, radix omnium virtutum.
4. Opus cum proprietate factum exigui valoris est.
5. Dei voluntas in omnibus sit scopus & intentio mentis nostra.

Sus o item insignes hæc sententias de resignatione & abnegatione scribit: Perfecta vita non in eo potissimum sua est, ut consolatione abundes; sed ut voluntatem tuam divina permittas ac resignes voluntati, tam in amaris, quàm dulcibus; humiliterq; obtemperes, & sub mortalium omnium vestigiis te reponas ac submittas. Ipse supremo spiritui Angelico nihil suavius est, quàm in omnibus divine satisfacere voluntati: adeò ut, si nosset ad Deum laudem, * si urticæ & alia tixania extirparet, hoc præ omnibus cupidissimè exequeretur. Nulla est perfectior & excellentior resignatio, quàm in sui derelictione esse resignatum: neque est quòd quis admodum prægruetur, si parum experiatur spiritualis dulcedinis; cogites potius ea se indignum: Vera in omnibus tum certis tum in certis rebus resignatio sui in voluntatem DEI, hominem proculdubio extra casus & pericula omnia eripit, atq; in omnibus vera eum pace gaudere facit.

1.
Non in
consola-
tione, sed
in abne-
gatione
sua est
vera per-
fectio.

* O ad-
miran-
dum! a-
gelicæ
resigna-
tionis
exemplum!

Tanta Dei honestas & benignitas est, ut nulla possit ratione unquàm illi deserere, qui possit ex animo boni-

2.
Deus non
deserit
piam fi-
duciam.

Dicta
Sufonis

3.
Radix
Virtutis,
abnega-
tio sui.

nitati ipsius confidere, seq; totum ei
permittere ac resignare.

Vera sui submissio & depressio ac
abnegatio, virtutum omnium, & to-
tius salutis ac beatitudinis radix
est. Dolet profecto sapientem ac e-
loquentem esse, & nihilominus in si-
lento sese continere, ab aliis vili-
pendi, irrideri, injuriis affici, audire
calumnias & obrectationes, nec se-
tueri & ulcisci: hominem pruden-
tem ac honoratum vitioso ac nullius
existimationis homuncioni cedere,
ne contradicere; atqui hoc planè est
per sui abnegationem conformari
ad Christi præclarum exemplar.

Quamvis in ferenda afflictione non
semper aequè resignato simus animo,
non propterea spes salutis ablata est,
nec DEI gratia amissa; modo ne
pertinaci animo adversus DEVM
calcitemus ac rebellemus.

4.
Opus ex
propria
volunta-
te exigui
meriti est

Opera, exercitia, & instituta
cum proprietate, siue ex propria vo-
luntate peracta, quamlibet grandia
videantur, parvi tamen momenti
sunt, quamdiu illis abnegatio & re-
signatio conjuncta non est.

5.
Scopus
omnium
actionum,
benepla-
citi Dei.

Hominem rationis compotem ope-
ra sua agere decet, non ex naturali
propensione vel appetitu, instar pe-
cudum natura impulsum sequen-

rium, sed cum ratione in DEI lau-
dem & ob DEI amorem, adeò ut nus-

quam suum privatum commodum,
suam delectationem, sui exaltatio-
nem, suam mercedem capiet, sed so-
lum Deum; ita abnegare, mortifica-
re & relinquere nos ipsos debemus, ut
vilipendi & adversa propter Deum
perpeti neutiquam recusemus; ac
linguam sensusq; nostros sedulo re-
fruemus, & nihil cum inordinata
delectatione possideamus, aut appe-
tamus. Ut auri lamina oculis im-
posita non minùs impedit visum,
quam lamina ferri: ita & instabili-
bus mortalibusq; creaturis omnibus,
quantùmcumq; nobiles sint, renun-
tiare, & eas ex animo remove-
re, si præstantissimum bonum
illud, quod Deus est, percipere vole-
mus. In vera abnegatione, tota
perfectionis summa consistit: sine
qua nemo proficere valebit, quoquò
se verterit. Præstet nobis omni-
potens Deus, ut indefesso conatu
nos ipsos perpetim abnegare, mor-
tificare, relinquere, resignare,
exire, & nihilipendere

studeamus, A-

men.

**

••

